
Vytoužená chvíle

...

O necelou hodinu později si stále užívala příjemnou společnost toho lepšího z Tannerů. „Je moc dobře, že Kimberli se musí snažit si vás naklonit.“

Tanner vydal zvuk, který se podobal souhlasu.

Těžko se to dalo posoudit, protože si právě ukousl velké sousto hamburgeru. Shaye si vzala lahodný hranolek z kelímku postaveného na kolenou a uvažovala, jestli i on cítí to příjemné vzrušení.

Snad nastalo díky tomu, že unikli z galavečírku. Nebo díky přítomnosti rytíře ve vypůjčeném brnění, který ji zachránil před rudým drakem a přiměl ji myslet na to, jaké by to asi bylo, kdyby ji takový muž vášnivě políbil.

Hloupé nedospělé myšlenky. Jen nějak nechtějí odejít.

V Tannerových očích se odráželo měsíční světlo, dopadající předním sklem do auta.

Shaye zavrtěla hlavou. „Vypadáte jako vlk, který právě zadával jehně. A pokud jde o Kimberli...“ Shaye se v přišere auta bublavě rozesmála. „Ještě teď vidím její výraz, když jste mě táhl pryč. Obvykle je zvyklá, že chlapi visí na každém jejím slovu.“

„Možná spíš na výstřihu,“ řekl a olízl si kečup ze strany palce.

Shaye by ráda nesouhlasila, ale nemohla.

Nemožné se jí zdálo i to, kde a s kým právě seděla.

„Ještě že jsem neměla hlad,“ prohodila.

„Nabízela jsem, že se rozdělím.“ Ve skutečnosti by s ní rád sdílel mnohem víc než jen hamburger. Shaye se ukázala jako překvapivě příjemná společnice. Konverzace, ani mlčení pro ni nepředstavovaly problém.

„To poslední, co by mě napadlo, když jsem se chystala na večírek, by bylo, že tohle budu jíst po boku záhadného cizince a dívat se na jezero Tahoe,“ řekla. „Zvlášť když to včera vypadalo, že se chcete rvát.“

„Omluvil jsem se,“ řekl na to. „Jsem prostě jiný. Tohle je jen taková mastná svačina. Ale s tím jezerem máte pravdu.“

„Vždycky jsem si přála žít blízko u vody.“

Usmál se a znovu ho napadlo, jestli by ucukla, kdyby se ji pokusil políbit, což si představoval od chvíle, kdy ji na té party uviděl. „Už je mi jasné, jak jste se dokázala Lorneovi zalíbit.“

„Já jsem se mu nesnažila zalíbit,“ vyhrkla Shaye.

„Klid. Myslím to jako kompliment. Je s vámi prostě dobře.“

Povzddechla si. „Promiňte. Vážně to byly dost drsné dny.“

„Právník mi řekl, že prý se do Lornea už stihli dát supi.“ Pak si z prstu opět slízl kapku kečupu. „To pro vás musel být šok.“

Chvilí na něj jen tiše zírala.

„Hele, jako polda si člověk prostě zvykne mluvit o otřesných detailech a nenechá si přitom vzít apetyt,“ dodal Tanner. „Jinak by umřel hladý.“

Shaye pootevřela pusou, zase ji zavřela a po chvilce to zkusila znovu: „To asi vysvětluje vaše způsoby. Máte... máte tu práci rád?“

„To je složité. Ale vy jste mi sebrala hranolky.“

„Jen vám je držím,“ odpověděla, do jednoho se zakousla a věnovala mu přitom rádoby nevinný pohled.

„Dokažte to a nakrmte mě.“

Zadívala se mu do očí. Provokace a horkost jeho těla způsobily, že se opět cítila jako šestnáctiletá. Vzala tedy hranolek a natáhla k němu ruku. Uchopil ji za zápěstí a zuby jí vytáhl hranolek z prstů.

„Nechala jste na mně trochu kečupu,“ dodal pak velmi hlubokým hlasem.

Na moment pomyslela na to, že mu ho ze rtů setře jazykem, ale pak se ozval zdravý rozum. Flirt na společenských akcích byl jedna věc, a téměř povinná záležitost, ale to co naznačovaly jeho oči naprosto jiná.

Beze slova mu podala ubrousek a zbytek hranolků. Pustil se do nich, jako by se nic nestalo.

A opět si olízl prsty.

Není divné považovat mužský jazyk za sexy? napadlo Shaye, když ho pozorovala.

Pak se raději přiměla dívat ven na jezero v měsíčním svitu.

Jak pitomá pubertáčka. Nebo jsi to už dlouho nezažila. Možná chceš zkusit, jaký je pan vysoký, tmavý hezoun zblízka, ale jsi připravená na vztah na jednu noc?

Proč ne? Manželství stejně nefungovalo.

Ticho chvíli rušilo pouze žvýkání, jak Tanner dojídal hranolky. Shaye přivřenými očima sledovala temnou hladinu, postříbřenou měsícem, a její pulz se zvolna vracel k normálu.

Nakonec se v šeru auta dokázala uvolnit a vydechla úlevou. I přes ostré rysy a mužský hlad byl Tanner příjemný společník – tedy pokud do ní zrovna nekousal jako do hamburgeru. Nevyžadoval neustálý hovor, pozornost nebo obdiv. Stejně jako ona byl smířený sám se sebou, žádný jízlivý, arogantní nebo po souhlasu bažící typ.

„Neposuzujte ochranáře jen podle Kimberli a jejího vystupování na veřejnosti,“ ozvala se. „Pracujeme pro dobrou a důležitou věc.“

„To policajti nebo popeláři taky.“

„A nikdo se kvůli nim nestrojí na večírky, aby jim poděkoval, co?“

Pousmál se. „Já věděl, že existuje nějaký dobrý důvod, proč jsem se stal policajtem. Tyhle černé šatičky vám padnou jako ulité. A ta honosná party vlastně taky.“

„Moje matka je jako Kimberli, jen trochu jemnější. Byla jsem vychovaná pro koktejly party nebo charitativní večírky.“

Tanner o tom chvíli přemýšlel. „Tak to svou matku nejspíš doháníte k šílenství.“

„Starší sestra jí to vynahrazuje. Všechny takové akce zvládá s vytříbenou elegancí a zdvořilou vytrvalostí.“

Tanner si všiml, že to Shaye pronesla docela věcně, bez lítosti, jako by jen konstatovala fakt, že je jiná než její matka se sestrou.

„Takže jste spíš po otci?“

„Ne, po jeho matce. Ta vždycky dělala, co uznala za vhodné, dokud to i ostatní nezačali vidět stejně. A vy se kromě Lornea podobáte komu?“

Tanner na chvíli přijal změnu tématu, ale byl rozhodnutý vrátit se zpět k Shaye, jakmile to půjde. To on měl klást otázky, nejen uvolněně klábovit a přemýšlet, jestli je celá tak omamná jako její vůně.

„Mám Lorneovy oči,“ řekl hlubokým hlasem a přikývl.

„To je jasné a taky jeho nevybíravé způsoby,“ dodala a ukradla mu jeden ze zbývajících hranolků. „Taky jeho výšku a pár centimetrů navíc, o něco víc svalů, nejspíš tvrdohlavost a jak už jsme viděli i jeho prchlivost.“

„Seberte mi ještě jen hranolek a zažijete ji znova.“

Shaye polkla, olízla si konečky prstů a mrzelo ji, že nemá dost odvahy ochutnat kečup přímo z jeho rtů. „Hrozné pomýšlení.“

Všiml si, že se mu zadívala na ústa.

A pak se natáhla pro další hranolek.

„Varoval jsem vás.“

Pomalou vztáhl ruku, vzal ji za zátylek a přitáhl k sobě, až se jejich rty téměř dotkly. Pak se zarazil a celé jeho tělo se napjalo.

„To je asi jen mé zbožné přání,“ promluvil nakonec těsně u jejích rtů.

Nepřiblížila se, aby ho políbila, ale také se neodtáhla. Jen se na něj dlouze a zvědavě podívala. „No řekněme, že jste k tomu dnes blíž než posledně.“

Tanner vydechl a jen doufal, že nepůsobí tak zklamaně, jak se cítil. „Blíž, ale ještě ne docela tam?“

„Víte, jaký je problém s dvojčaty? Že jsou dvě – Ano a Ne. Moje Ano se někdy chová docela pitomě.“

„Takže teď velí Ne...“

Tanner se trochu odtáhl, ale ruku z jejího krku nespustil. „Ano má špatné zkušenosti?“

Shaye si užívala doteku jeho ruky na šíji. „Špatnou zkušenost s manželstvím.“

„Vyhovělo, co?“

„Jo. A když víte, že máte špatný vkus na muže, je mnohem snadnější říct ne.“ Posunula se tak, aby pocítila dotek jeho horké drsné ruky. „Tohle je poprvé, kdy jsem toho zalitovala.“ Její dech ho pohladil po hřbetu ruky. „Ale ne dost, abych podlehla pokušení.“

„Aspoň vás pokouším.“

Opřela se do sedadla a dlouze si vydechla. „Tannere, vy jste jedno velké pokušení pro každou ženskou, která je aspoň trochu naživu.“

Zachechtal se. „To jste teda první, která si toho všimla.“

O tom pochybovala, ale přit se nechtěla. Dohadování na tohle téma by mohlo vést k ještě většímu pokušení, které by už nemusela zvládnout. Intelligence u muže ji vzrušovala víc než svaly.

Ale Tanner měl obojí.

„Vy opravdu věříte, že by Lorne změnil názor, kdybyste s ním mohla mluvit?“ zeptal se náhle.

„To jsou ale konverzační kotrmelce. Moment...“ Znovu si vydechla. „Máte pravdu, je čas změnit téma. Když jsem se vrátila ze služební cesty,

našla jsem na záznamníku dvě zprávy. První byla od Kimberli, že udělala chybu, protože Lorneovi zanesla špatnou smlouvu společně s dokumenty o záměru, který měl podepsat ještě před tou party.“

„To musela být nějaká hrozná chyba.“

Shaye na chvilku zavřela oči. „Smlouva o smlouvě budoucí dovoluje pozměnit příští využití půdy v souladu s celým rámcovým plánem ochrany rančů v Intermountain West. Lorne si vymínil, že jeho pozemky nebudou za žádných okolností prodány k jiným účelům, což je docela častý požadavek. Dohodli jsme se, že smlouvu pozměníme, a on ji potom podepíše.“

Tanner vyčkával. Její smutek ho nutil vtáhnout ji do náruče pro trochu lidského tepla, což by ale v tu chvíli moc nevyřešilo. Smrt byla příliš chladná záležitost.

„Kimberli jako obvykle šla na schůzku pozdě. Ve spěchu popadla nesprávnou, neupravenou smlouvu, aniž ji přezkontrolovala.“

„A tak chybu našel až Lorne.“

„Jo, a obvinil spolek ze všech špinavostí, snad kromě prodeje dětí na nucený sex, a vykopl Kimberli z ranče. Nechala mi pak zprávu, že bych tam měla zajet a přivést ho zase k rozumu.“

Tanner povytáhl obočí. „To vám tedy šéfka vážně dost věří.“

„Věděla, že pro mě byl Lorne trochu víc než jen klient.“

„Mluvila jste ale o dvou vzkazech...“

„Ten druhý byl od něj. A to dost... rozčilený. Prý ať už se nikdy neopováním vkročit na jeho pozemek a podobně. Telefon mi nebral. Celou noc jsem nespala, a tak jsem to nakonec vzdala a rozjela se za ním. Věděla jsem, že vstává před svítáním.“

Tanner naslouchal s pozorností člověka zvyklého neustále prosívat pravdu a lež. Nic v jejím tónu a pohybech se ale nezdálo podezřelé.

„Stěžoval si někdy poslední dobou na bolest, zhoršený dech nebo ztuhlost na levé straně?“ napadlo ho.

„Ne. Kromě kolena, které se ozývalo za chladného, vlhkého počasí, si nikdy na nic nestěžoval. A nevěšimla jsem si ani, že by váhal zvednout těžký balík sena nebo kbelík s vodou...“

„Koleno měl pochroumané od té doby, co ho shodil kůň tvrdohlavější, než byl on sám.“ Tanner si jasně vybavil snůšku nadávek, když kůň Lornea tehdy přimáčkl k ohradě. „Pak nasedl zpátky, koně zkontrolal a další den ho šel prodat.“

„To je celý Lorne.“ Shaye zaváhala. „Zemřel rychle. Podle všeho se nezmítal v trávě, nepokoušel se doplazít k domu, prostě jen ležel tváří k nebi.“

„Vy jste ho našla vleže na zádech?“

Přikývla.

Tanner si prsty krátce zabubnoval do stehna. „Divné.“

„Proč?“

„Pokud člověk už předtím neleží na zádech, je nejčastější poloha u náhlých úmrtí tváří dolů.“ Zmačkal kelímek a vložil ho do sáčku z fast foodu. „Pohádal se s někým v poslední době?“

„Kromě Kimberli o ničem nevím. Přitom jsem ji varovala, aby na schůzku přišla včas, že pak odchází na poker a...“

„Moment. Jestli se chystal podepsat vaši smlouvu, tak k čemu dokument o záměru?“

„Lorne nevěří nikomu... teda nevěřil. Před podpisem smlouvy na dnešní party si chtěl důkladně prostudovat a ověřit každý její odstavec, aby měl jistotu, že nepodepisuje nic, co neschválil.“

Tanner přikývl. „To je mu podobné.“

„Rozhodně,“ pokračovala Shaye. „Úterý bylo v každém případě jeho pokerový den a on nesnášel, když někdo někam chodil pozdě. Pro Kimberli je to naopak skoro zákon. Chtěla jsem, aby závěrečnou fázi smlouvy nechala na mně, až se vrátím, ale spěchala. Chtěla to mít honem honem uzavřené.“

„Pokračujte.“

Zadívala se na něj, ale nerozeznala víc než ostré hrany a úhly jeho tváře, zdůrazněné měsíčním světlem. „Hádám, že Kimberli měla zase zpoždění, a tak popadla běžnou smlouvu, aniž si ji pořádně přečetla.“

„Tohle vám řekla?“

Shaye pokrčila rameny. „Takhle je to vždycky. Běhá od jednoho ke druhému a nechává za sebou haldu rozházených papírů. Ona je orientovaná spíš na cíl než na detaily. Ty nechává na starost podřízeným.“

Tannerovy prsty zase vytukaly pár taktů na stehně. „Když jste se s Lornem vídali, nejspíš měl na nohou většinou pracovní boty a na hlavě stetson, ne?“

„Pokud se zrovna nechystal do města. To si pak bral boty, ve kterých jsem ho našla. A taky nedělní šaty.“ Zamračila se a vzpomínala. V tu chvíli dokázala myslet vlastně jen na supy. „Všechny ty otázky mi nedělají moc dobře.“

„No, jsem přece polda,“ řekl nepřítomně a díval se, jak jí měsíční světlo klouže po hladké kůži. „Ptát se je moje přirozenost.“

„Tak běžte za šerifem. Ten toho ví víc než já.“

„To pochybuju, ale udělám to.“

Nastalo krátké ticho. Jemný vítr čeřil hladinu klidného jezera.

„Tak ještě poslední otázka,“ ozval se pak. „Vídáte se s někým?“

„Prosím?“

„Chodit s někým, mít milence, vídat se s někým, něco na ten způsob...“

„To bych tu asi nesesedla. A vy?“

„Ne.“ Odhodil sáček z fast foodu na zadní sedadlo. „Odvezu vás zpátky k autu a pak pojedu za vámi, abych měl jistotu, že jste bezpečně doma.“

„Proč byste to dělal?“

„Jsem polda,“ řekl. „My jsme takoví ti poslední džentlmeni.“ Otočil klíčkem v zapalování a rozsvítil světla. Motor se zavrčením naskočil. „Vyvezdu vás zítra ráno v devět. Anebo dřív, jestli jste ranní ptáče.“

„V devět mi to vyhovuje, ale domů se dopravím bez problémů sama.“

I když se mojí kontrolce na benzín už nedá věřit.

„Jistě, ale nějak nedokážu nechat v noci samotnou ženskou v tak starém autě, jako je to vaše.“

Chtěla něco namítnout, pak jen pokrčila rameny. „Ale dovnitř se mnou nepůjdete.“

Přikývl.

„Proč mě vlastně chcete zítra vidět?“

„Dáme si někde snídani a... Vy se mě přece snažte přesvědčit, abych věnoval ranč vašemu spolku, nebo jste už zapomněla?“

„Hele, potřebuju si nějak vydělat na živobytí.“

„Pak teda musím zjistit, jak moc jste pro svou věc zapálená.“

Zadívala se na jeho rty a představila si horkost a naléhavost jeho jazyka a zubů.

„Tak zítra.“

Podivila se, kde se v ní bere ten hluboký, sexy hlas. Tanner na ni měl oči-vidně špatný vliv.

Anebo naopak dobrý.

Možná.

Mohla o tom přemýšlet celou noc.